

SZAVAKBA ÖNTVE

ÉLETTÖRTÉNETI ALKOTÓI PÁLYÁZAT

2020. 08. 21.

Szelényi András: 73 év a Krisztinavárosban, a Naphegyen

Családom, dédszüleim, nagyszüleim a Krisztinavárosban a Mészáros utcában laktak, egy polgári házban sok ismerőssel rokonnal a környezetükben, nap mint nap Krisztinavárosban tartották a kapcsolatot az emberekkel. Ezen a kis területen lakók, mint egy kis faluban összetartottak, mindenki tudott mindenkiről, segítették egymást, a boltban beszámoltak a terveikről, gondjaikról. Az örömben osztoztak, a bajban megsegítették egymást.

Nagymamám Würtzler Mici naplót vezetett 1916-tól, 17 éves korától egy teljes éven át, részletesen napi szinten leírta az eseményeket és az érzéseit, gondolatait. Fiatal lányként írta le, a szerelem első rezdüléseit ismerhetem meg ebből a füzetből.

Naponta részletesen leírta a otthoni teendőit, a családi ebédeket, a rokonság programjait, a sétákat a Várban, a Belvárosban, mozi és színház látogatásokat, a délutáni baráti találkozókat, az ünnepeket, kisebb betegségeket, szóval mindent leírt, amit egy esküvő előtti lány írhat.

1916 november 23-án, szerdán azt írta, „Meghalt a király, szegény.” (Ferenc József Magyarország királya). Számomra külön érdekesség volt olvasni, hogy a völegényét az eljegyzésig csak vezetéknévén nevezi, de az eljegyzést követően, amikor már karonfogva is mutatkozhattak az utcán, keresztnévén szólította, és így írt róla „Lajos”. A naplója egy év után ér véget, amikor is a Krisztinavárosi templomban összeházasodtak és elutaztak nászútra Bécsbe. 1920-ban megszületett édesanyám, aki gyerekkorában és az egyházi iskoláiban kiváló nevelést kapott. Jól tanult és egy nyáron szülei levitték az Adriára, Abbáziába. Ez a nyaralás igazi feltöltekezést jelentett Édesanyám és szülei számára. Mindig csillogó szemmel emlegették. Édesanyám szigorú volt önmagához, majdan hozzánk, gyerekeihez is.

Nagyapám 1931-ben felépített egy kis egyemeletes, kétlakásos családi házat a Naphegyen, a Tigris utcában, s oda költözött a családunk, szüleim, nagyszüleim, dédszüleim. Amíg a ház épült, egy kedves baráti család, Viczentyék befogadták Édesanyámékat és a nagyszülőket. Ott lakhattak a Tigris utca Tibor utca sarkán néhány hónapig, hiszen a Mészáros utcai lakást el kellett

adni az építkezés miatt. Akkor mesélték, hogy Édesanyám fiatal 10 éves kisleány volt, Viczentiéknél az összes tükröt letakarták, hogy ne nézegesse magát, ne legyen hiú.

A világháború, Budapest ostroma, mely 1944. Karácsonyán kegyetlenül megsemmisített sok házat, palotát, épületeket, olyan tragédia volt, melyről még évtizedek múlva is meséltek nekünk a nagyszüleink, szüleink. Az ostrom itt épp Karácsonykor volt a leghevesebb. A háború napjait az asszonyok a pincében vészték át a 3 éves bátyámmal és a vidéki rokonokkal. Édesapám sokat mesélt a borzalmakról, a halott katonákról, az elásott lovakról, romokról és a villany és vízhiányról. Vízért a Pálya utcába és a Krisztina térre a templom mellé nagyapám ment. Ő azt mondta utólag nekünk, azért a legidősebb ember ment a veszélyes bombák, aknák, lövedékek járta helyre, mert, ha találat éri és meghal, ő most a család a legkevésbé „értékes” tagja, halála nem okoz olyan nagy veszteséget, mint a fiataloké. Hősiessége számomra mindig példa marad.

Az 1947-év januárja hideget és nagy havazást hozott. Szüleim a 5 éves bátyámmal együtt január közepére vártak engem. A nagy hó miatt édesanyám úgy döntött még időben, január első napjaiban a Vas utcai kórház közelébe, rokonokhoz megy lakni a megszületésemig, mert a közlekedés akkora hóban, hidak hiányában bizonytalan volt. Jól tette, mert néhány nap múlva meg is születtem. Az András nevet szánták nekem.

Édesapám mikor megkapta a kórház szülészetétől a jó hírt azonnal a Postát hívta telefonon és hogy táviratozzon a rokonságnak, a testvérének, az Édesanyjának Abonyba a jó hírről. A postás kisasszony, aki a távírda kezelője volt, félreértette vagy rosszul hallotta apám izgatott hangját és a következőket gépelte le: „SZUELETETT, HAAROM MIKLOS, BARNA, ANDRAAS, MAGDI IS JOOL VAN!” Amikor a táviratot a távirat kihordó kézbesítette a rokonságnak és elolvasták igencsak meglepődtek és a fejükhöz kaptak, „Jezsumum három gyerek!” ebben a szegény világba! Másnap a lepedőket és ágyneműket szétszabdalták, hogy legyen pelenkának való a három gyereknek! Csak másnap hívták fel apámat a rokonok telefonon, sajnálkoztak, hogy hirtelen még 3 gyerek született. Édesapám megnyugtatta őket, hogy a táviratban elírás történt, mert ő bizony azt diktálta be a távírdának, hogy született: 3 kilós, barna András. A távirat sokáig édesanyám féltett emléke volt.

Ilyen családi izgalmak után, nyugodt és szép gyerekkorom volt. Szüleim nagyon szerettek, jó helyre születtem a Naphegyre, ahol még sokáig a háborúban lerombolt és megsérült házak, üres telkek voltak környezetünkben. Ez kiváló alkalmat szolgáltat, hogy gyerekkori barátaimmal a környéken rendetlenkedjünk, rosszkodjunk. Az elhagyatott és bozótos, üres telkekről, a

gyenge és hiányos közvilágítást kihasználva egy hangos wecker órával riogattuk az embereket, különösen a szerelmespárokat. De követtünk el olyan csínytet is, hogy a járdán a lámpaoszlop és a kerítés közé hajszálvékony drótot feszítettünk ki, aki arra haladt könnyen átszakította a vékony drótot, ami eltűnt a szeme elől nem kis meglepetést okozván. De volt még izgalmasabb tettünk is. A vadsóska kerítés mögé elbújva a járdára helyeztünk egy damilhoz erősített pénztárcát, vagy golyóstollat. Mihelyt a járóelő észrevette azt és körülnézett, hogy a földön fekvő tárgyért lenyúljon egyszerűen berántottuk a kerítés mögé, nagy kuncogások kíséretében.

Voltak hasznosabb és jobb tetteink is: pl. a kertünkben a májusban nyíló orgonát leszedtük, volt bőven, még dupla fehér is, csokorba kötve a forgalmasabb Mészáros utcában a buszmegállóban árultuk a járóelőeknek.

Sok szép gyerekkori emlékem van. Tőlünk három házzal feljebb lakott Tatár Pista bácsi. Nagy darab bajszos-szakállas, nagyhangú tanárember volt, amolyan melegszívű, de határozott, jó tanár lehetett. Három fia volt. Külön emlékezetes, hogy sokat fütyörészett, kezét hátra téve az utcán sétálva, mert akkor még nagyon sok ember sétált a környékünkön. Életemben még két ember volt, akik gyakran fütyörésztek. Az egyik édesapám a másik egy gyerekkori jó barátom Cserhádi Laci.

Amikor apám különféle nótákat fütyült tudtam, hogy jó kedvű és velem sincs semmi problémája. Volt közös fütyty jelünk is, ezt az összes környékbéli fiú ismerte. Amikor meghallották, azt mondták nekem: „szaladj András, Édesapád hív! „csicsipúzunk”

Az 1960-as Római nyári olimpiai játékokat követően, felbuzdulva Tatár Pista bácsi irányításával a Naphegyen körbe (300 méter) futóversenyt, akadályfutást rendeztünk. Az akadályokat fa lécekből mi magunk készítettük. A környékbéli fiúk, mint jómagam is, mindegyike deltás fickó akart lenni. Ezért a közeli Déli pályaudvar területén az eldobált vasúti fékpofákból válogathattunk (5-7kg/db). Egy méretes vasrúdra rákalapáltuk és versenyeztünk ki hányszor tudja kinyomni. Néhány gyereknek a környéken, volt saját maguk által készített rollerje. Az apukák valahonnan, hát honnan, a csakis a munkahelyről szereztek 10-12cm átmérőjű használt golyóscsapágyakat. Ebből készült a roller, ami a mostanihoz hasonlított, fékezni a hátul lévő lábbal a hátsó kereken lehetett. Értékes kincs volt, „skírónak” is neveztük. Feltűnően erős hangja volt a nem túl sima aszfalton, vagy a járdán, ami kockaköves volt.

Sokszor együtt, mi fiúk a futballmeccseket is hallgattuk az előkertünkben, miközben mi is rugdostuk a labdát, ilyenkor a rádiót az ablakba kitettük. Az évszázad angol-magyar mérkőzését is így hallgattuk a nagyobb fiúkkal Szepesi

Gyuri bácsi közvetítésével. Szüleim örültek annak, hogy egyénileg is erősítem magamat, sportolok, de kerestek tanárt számomra. Társaimmal hetente két alkalommal jártunk tornára Kaposi Gyuszi bácsihoz (ő korábbi olimpikon volt) a Derék utcába, a lakására. Szigorú tornatanár volt. Addig tanított, „gyötört”, képzett minket, míg egyszer felléphettünk az akkor felújított Budapest Sportcsarnokban. Este a TV-ben megnézhattuk magunkat, ahogy tornázunk a szereken, fehér atléta trikóban, fekete glott nadrágban és kék kínai tornacipőben. Nemcsak azért voltunk egyforma szerelésben, mert szerepeltünk, hanem azért, mert más tornaruházatot nem is lehetett kapni.

Szép és mozgalmas gyerekkorom volt, fára másztunk, indiánosdit játszottunk, számháborúztunk, gyümölcsöt szedtünk és sokat birkóztunk. Azért rendszeren jártunk iskolába és tanultunk is sok mindent, de ezek az iskolán kívüli a gyerekkori emlékek erősen bennünk maradtak. Jó lenne a mai ifjúsággal megismertetni az általunk átélt szabadidős játékokat. Persze a lakásban is találtunk sportolási lehetőséget, ez pedig a gombfoci volt a lakás nappalján. Mindegyikünknek volt egy saját maga által kiválasztott, készített gombfoci csapata. A kapusnak mindig egy nagy méretű kabátgombot választottunk és megreszeltük, hogy meg tudja emelni a „labdát” a kirúgásnál, a fehér kicsi inggombot. A társas játékokat, a sakkot, a malmot nem hagytuk ki a szabadidős tevékenységünkől. A kártyázásra, a snúrozásra csak később vetemedtünk. Az olvasást sem hanyagoltuk el, a kötelező olvasmányokat biztos mindegyikünk elolvasta. Voltak kedvenc könyveink, a Tarzan, a Winnetou -indiánregények, Verne Gyula könyvei, majd az olcsókönyvtárban kapható remekművek. A későbbiek folyamán az ifjúkorban a Dunára, a Római partra jártunk evezni, kajakozni.

Egy visszatekintésre még megemlítek egy jelentős eseményt a gyermekkoromból. Édesapám a 10. születésnapomra 1957. január 16-ra írt nekem egy verset. Ez a vers a későbbiek folyamán is beleszólt és pozitív módon határozta meg a további életemet:

Nem volt még virág, amikor születted, mégis tavasz lett, eltűnt a hideg tél

Te hoztad nekünk a napsugarat, január 16-án a szürke ég alatt.

Napsugár voltál, akit nagyon vártunk, ma nagy fiú vagy, s mi előtted állunk.

Odakinn hó van, nem nyílik virág, ma is zúzmarás a téli világ.

Mindent befed a fehér hólepel, de a kis család Téged ünnepel.

Habár kinn fagy és hóorkán lehet, szívünkben forrón ég a szeretet.

Tíz éves vagy már, okos nagy gyerek egyél sokat, arcod így lesz kerek!

Az asztalnál ülj szépen, rendesen, viselkedj mindig engedelmesen,

hogy ne mérgeledjünk veled sokat, mindig rakd helyre a holmijaidat.

Szorgalom kell hozzá, nemcsak ész, hogy nagykorodban erdész lehess vagy építész.

Rajzolj, építs, kezed csak így lesz ügyes, figyelj meg mindent és légy szemfüles.

Segít magán ki nem támaszkodik másra és sok gondot fordíts a tanulásra.

Az iskolában szerezz jó jegyet, légy figyelmes, udvarias és kedves, köszönetről sose feledkezz.

Tiszteld és szeresd a jó Nagymamát, aki vigyáz rád és sokszor enni ad.

Bármilyen nap van, hétköznapi vagy vasárnap, fogadj szót mindig apádnak anyádnak.

És végül most ígérd meg, hogy mindig jó leszel, csúnyát nem beszélsz és rosszat nem teszel!

Ígéretedben hiszünk és ez valóra válik, Isten éltesse még nagyon sokáig.

1957 január 16.

Édesapád

Édesanyám pedagógus volt és matematikát és fizikát tanított az általános iskolában. Egy alkalommal kollégákkal együtt kiküldték, jutalomul Csehszlovákiába, ahonnan néhány nagyon hasznos ajándékkal tért haza. Versatil töltőceruzát, tolltartót, magasszárú túracipőt, mackónadrágos tréning ruhát, színes ceruzákat és különleges formájú elefánt radírt hozott a nekem és a bátyámnak. Ezek az ajándékok rendkívül értékesek voltak számunkra. A magasszárú bőrcipőt és a tréningruhát azért hozta, ha háború lenne és a pincében kell átvészelnünk legyen meleg ruhánk. Érdekes volt, hogy még mindig, sok évvel a második világháború után is benne volt a félelem és az aggodás.

Míg édesanyám Cseszkóban volt, nekem palacsintát kellett sütnöm, mert apám szerint volt érzékes hozzá. Én úgy éltem meg a palacsinta készítését 13 évesen, hogy hol sok tejet, szódát tettem, hol a liszt volt sok a tésztában, mindig korrigálni kellett a sűrűsége miatt. Szerencsére volt itthon elegendő tojás. Végül is 112 palacsintát sütöttem ki az első délután és estén. Úgyhogy édesanyámnak

is jutott még a palacsintából néhány nap múlva a hazaérkezésekor. Ez a palacsinta sütés eldöntötte a középiskola választását. Édesapám szerint, aki tud jó ételeket főzni, az megél ebben a világban, mert enni mindenkinek kell. Így kerültem én gimnázium helyett a Vendéglátóipari Technikumba. Jó döntés volt, mert sokat hasznosítottam az életem során a középiskola és az azt követő Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Főiskola tanításaiból.

A jó tanár egyéniségek és példaképek jelentősen meghatározták az életemet. A technikumban francia és orosz nyelvet tanultam. Második koromban anyám elvitt egy tanárnőhöz, a Gyárfás Piroska nénihez, aki a Farkasréti temető mellett lakott, hogy jól tanuljak meg franciául. Az orosz is akartam jól tudni a középiskolában, ezért Piroska néni ezt is tanította nekem, azért szerettem meg az orosz nyelvet is, mert sikereim voltak az osztályban. Érettségi után édesanyám ismerősei útján cseregyerekként Franciaországban töltöttem el öt hetet, majd a francia család hazahozott és René-vel még két hetet töltöttem el Budapesten, míg a szülei a szegedi kajak-kenu bajnokságon bírászkodtak. Ennek eredménye az lett, hogy mire a főiskola beindult én már le is tettem a francia nyelvvizsgát. Majd Piroska nénihez németre is jártam, hogy a következő nyáron az NDK-ba tudjak menni szintén cseregyerekként. Ott nagyon könnyű volt ismerősöket barátokat szerezni, mert mindenki hozzánk akart jönni Magyarországra, Budapestre vagy a Balatonra. A Főiskolán már németből is jó voltam.

Tanulmányaim elvégzése után szerencsémre sikerült gyakornoki állást kapnom. 21 évesen a Gellért Szálloda portájára, majd a recepciójára kerültem. Ott kezdetben az angol tudásom hiányzott, de mit tesz Isten, a jó Piroska néni azt is tanította nekem, újabb néhány évig jártam hozzá a kora reggeli órákban. Ilyen személy volt PIROSKA néni, az az ember, aki négy idegen nyelv kiváló tanára volt.

Később, mikor a szállodában kilátásba helyeztek számomra egy Olaszország-i ösztöndíjat a Piroska néni felajánlotta, hogy járjunk együtt olasz tanfolyamra, mert azt is meg akarja tanulni. Rendkívül értékes ember volt!

A „párválasztásom” a családi életem rendkívül jó alakult. Feleségemnek, Sényi Katalinnak az esküvőnk előtt sokáig udvaroltam, ma úgy mondják sokáig jártunk együtt. Ez az időszak arra is jó volt, hogy kiismerjük egymást. Terveinket vágyainkat, tanulásunkat, kitartásunkat, de minden jellemző tulajdonságunkat alaposan megismertük. Már akkor tudtuk alakítani egymást és önmagunkat is. Közös elgondolásokkal és hittel készültünk a nagybetűs önálló életre. Nagy családot terveztünk mindketten. Szerény, de szerető családi körben, szüleimnél kezdtük az életünket. Feleségemtől meglehetősen sok

alkalmazkodást jelentett édesanyámmal való közös konyha, de a két okos asszony kiválóan elnavigált egymás mellett a családunkért. A közösség a szüleimmel és a feleségem szüleinek a lelki és testi közelléte komoly erőt adott nagy családi terveink megvalósítására. A családi házunkban több lépcsőben építkeztünk, beépítettük a tetőteret, ahogy sorra jöttek lányaink. Munkatársaim többször is említették, „hogyan lehet kibírni azt a sok nőt”. Mire a válaszom, a gyerekek olyanok, mint az anyjuk, ha az anyjuk nem nyavajgós, nem kényeskedős és nem tölt hosszú időt a fürdőszobában, akkor a gyerekek is olyanok lesznek. És olyanok is lettek, semmi gondot nem okoztak nekem. Igaz, néha mondtam az aggályoskodó embereknek, hogy egy karosszékot rendszeresítek az előszobánkba, hogy ülve várjam míg a lányok elkészülnek és indulhatunk a közös programra.

Először két kis szoba, majd később egy harmadik, végül az egész tetőszint megemelésével még két kis helyiséget, egy felső 3 szobás kis lakást is sikerült felépítenünk. Ez volt életünk „építkezős” korszaka. Az én szállodai munkám sok délutános elfoglaltsággal járt, ez adott lehetőséget, hogy a gyerekeink reggeli óvodai, iskolai indítását és a lényeges házi munkákat délelőtt elvégezhettem. Ez nekem természetes volt, egyáltalán nem esett nehezemre!

Feleségem egyetemre járt kezdetben, majd a Szemklinikán dolgozott orvosként, majd szemész, gyermekszemész szakorvosként. Szerencséjének és szorgalmának köszönhetően az egyetemen maradhatott annak ellenére, hogy öt kislányunk született, ez nem volt jellemző az egyetemi oktatók körében. Keveset kellett ügyelnie, tehát nem borult fel a családunk rendje. Az öt lányt felneveltük, kitanítottuk, majd férjhez mentek szép sorjában, úgy ahogy születtek. Élénken emlékszem, hogy leányaimat férjhezmenetelkor a testvérek a kertünkben népi énekekkel indították el az esküvőre. Nagyon büszkék voltunk és vagyunk most is rájuk. Kezdetben a kibővített, több kis lakásos, családi házunkban laktak. Úgy neveztük ezt a Tigris utcai házat, hogy a röptető... Ahogy családjaik bővülnek, úgy ők is még nagyobb önállóságot próbálnak teremteni maguknak, de addig az alkalmazkodás és a testvér családhoz való elfogadható viszony volt egy jó erőpróba számukra. Mindegyik lány megteremtette a saját családi egységét. Természetesen nekünk szülőknak kellett néha harmonizálni, és egyengetni a nagy családi együttlétet. Ez a mai napig is jó példa a társasági és baráti körünkben. Boldogok vagyunk, ha az unokák összejönnek a kertben és önfeledten játszanak, énekelnek, a kicsik meg homokoznak, hintáznak. Természetesen a családi nagy létszám, az öt család 5x2 szülőpár a 13 unoka sok lemondást és alkalmazkodást, jó értelemben vett szolgálatot követelt és követel tőlünk szülőktől, azaz már nagyszülőktől. Pl, adódik egy hosszú hétvége amikor 3-4 napra leutazunk Balatonkenesére. De már jelzi valamelyik

család, hogy jó lenne még indulás előtt elintézni valamilyen unokás feladatot, (indulás később) és majd kapjuk a kérést, hogy menjünk haza kicsit korábban, (hazautazás korábban), mert ez és ez a feladat. Nyilván teljesítjük a kéréseket, mert a családunkat, unokáinkat tekintjük fő célnak, fő feladatnak, ezt is tervezzük a továbbiakban is, még akkor is, ha ez sok embernek nem természetes. Mi akarjuk, hogy ez így legyen! Talán tudunk jó példát mutatni a környezetünkben. Sokan csodálkoznak, hogy hogy tudunk -- feleségem a sok emberhez – ilyen rugalmasan és kitartóan alkalmazkodni. Nem így születtünk, de a szüleinktől is ezt a jó példákat láttuk, „csak” tovább kellett vinni és a jelen időben véghez vinni, megcsinálni. Kevesen hiszik el, ahogy ezt mi, derűvel és komoly hittel tudjuk csinálni. Persze ez a szolgálat kiérlelte bennünk a hasznosság érzését, mely boldoggá tesz minket. Ez az egyik tényezője annak, hogy változatlanul fiatalnak érezzük magunkat. Édesanyámtól nagyon sok jót kaptam, de legértékesebb volt, ami tanulhattam Tőle. Mindig optimista és derűs volt és csak a pozitív dolgokat osztotta meg az emberekkel. Sokat mosolygott vidám és nyitott volt ez embertársak felé, mind munkahelyén, mind a családi és lakóhelyi környezetében. Jól tudom, hiszen már sokat tapasztaltam, hogy ez nagyon sok embernél nem lehetséges. De, ha már egy kis lépést is teszünk barátságos létünk felé, akkor már tettünk valamit az embertársainkért és magunkért! Ez lehetne akár életmottónk is!

Feleségemmel még az esküvőnk előtt jóval, megbeszéltük, hogy az egyetem elvégzése után szemész orvos lesz. Valahogy neki nagyon tetszett, hogy az emberi szem a testnek egy nagyon fontos szerve, szép - neki szebb mindennél. Szemész szakvizsgát követően a gyermekszemészetből is letette a szakvizsgát Ez egy meglehetősen új ága volt a szakmának. A gyermekszemek gyógyításával, a koraszülöttek szemproblémáival nagyon is alaposan foglalkozott. Bár sokszor a gyerekek kétségbe esett szüleit kellett „gyógyítani” megnyugtatni, reményt adni nekik. Ez komplett feladat sok erőt adott feleségemnek és ez kiváló alkalom volt számára, hogy a nagyon sok családnak az évek során életszemléletet, optimizmust és némi hitet is adjon. Tehetsége, szorgalma nemcsak a betegek elismerését váltotta ki, hanem a szemészeti szakma elismerését is kivívta, Batthány-Strattmann László díjjal tisztelték meg 2010-ben. Ez a kitüntetés további erőt adott a gyógyításhoz.

Amikor 63 éves koromban nyugdíjba mentem, a fő célom volt a feleségemet az otthoni teendőktől tehermentesítenem, azért, hogy ő a betegek gyógyítására tudjon koncentrálni. Ez nagyon jól sikerült, mert 2018-ban munkáját, tevékenységét a Szent Györgyi Albert Orvosi Díjjal is megjutalmazták. Én úgy éreztem, hogy ez elismerés a közös tevékenységünk „gyümölcse” volt.

Az első és egyetlen munkahelyem, a Gellért Szálloda volt. Ott 41 évig dolgoztam és onnan mentem nyugdíjba. Ehhez az kellett, hogy megtanuljam a szállodai és idegenforgalmi szakmát, tudjak előre lépni és fejlődni az évtizedek folyamán. Igyekeztem megújulni, külföldi tanulmányutakon szerzett tapasztalataimat hazahozni. Élénken emlékszem azokra az időkre, amikor bár fiatal főiskolát végzett szálló portás voltam, de nap mint nap kellett vinnem és hoznom a vendégek útleveleit, (100-120 db.t) a külföldieket ellenőrző hivatalba. Délelőtti kommissiókat intéztem a Malévnál vagy színházjegyért mentem. Ez szép és változatos időszak volt a munkám során, amit ekkor megtanultam, a pontosság, a rugalmasság, a körültekintés és a felelősség a fontos munka precíz elvégzése során. Később ezek mind pozitív módon kihatottak a személyiségre. Többször vettem részt szállodák közötti szakmai vetélkedőkön, ahol a mi csapatunk, többször is igen jól szerepelt.

Ezek a kis sikerek és a napi szorgalmas munka következtében 20 év recepción töltött munkát követően kikerültem a pultból és a szállodai résznek lettem a vezetője. A szálloda igazgatói mellett dolgoztam helyettesként több mint húsz évig. Jó volt érezni, hogy a munkahelyemen én voltam az állandó stabil vezető az igazgatók mellett.

A Budapesten időközben felépült szállodák közötti verseny a vendégekért, megkövetelte, hogy üzleti útra, vendégszerzésért sokszor és sokat utazzak külföldre, főleg Európába, de a tengeren túlra is eljutottam. Nemzetközi szakmai találkozókra vehettem részt, ahol is valóban sokat tanultam. A külföldi tapasztalatokat, ami csak lehetett megvalósítottam a szállodában. Sikeres, eredményes és szép évek voltak ezek. Különleges és érdekes élmény volt külföldön a szállodákban komoly vezető pozíciókba lévő magyar kollégákkal találkozni. (pl. így volt lehetőségem San Franciscóban a Sheraton Hotel egyik magyar tulajdonosával a Golden Gate hídon keresztül autózni vagy Bangkokban 24 óra leforgása alatt egy öltönyt elkészíttetni. De volt olyan élményben is részem, hogy hidroplánnal utazhattam Svédország és Finnország közötti Åland-szigetekenél, ahol magyar gasztronómiai napokat tartottunk. Vagy Rovaniemiben, ahol a Mikulás, Joulupukki lakik, további élményem volt, egy rénszarvasfarmon, februárban, mínusz 27 fok hidegben a rénszarvas vezetői igazolványt megszerezni.)

Végig, a munkám során az idegenforgalomban a vendégek között mozogtam. Kedvenc témám volt a Protokoll, ez az a terület, aminek jelentős figyelmet szenteltem, hiszen a rendezvények során a Protokoll, a helyes viselkedés mindig előkerült. Sokat tanultam Ottlik Károlytól és Görög Ibolyától a Protokoll témában.

Korábban egy az édesanyám által ajándékozott könyv volt számomra fontos. Dale Carnegie: Érvényesülés. Ebből megtanultam, hogyan szerezzek barátokat, hogyan tudjak másokra figyelni és elismerni a tudásukat, hogy mindig úgy cselekedjek, hogy a másik fontosnak érezze magát. Legtöbbet ér a baráti magatartás. Sohase mond senkinek, hogy nincs igaza, mutass megbecsülést mások véleménye iránt. Légy derűs és jókedvű, mosolyogj sokat. Az ilyen embert mindig szívesen látják és előbb lesz sikeres az életben.

Családi életem is nagyon jó és harmonikus volt. Gyerekeinknek mindig igyekeztünk jó példát mutatni. Tulajdonképpen nem törekedtünk arra, hogy az öt lányunk valamelyike is kövesse a mi szakmánkat. Így aztán gyermekeink nyelvtanárként, pedagógusként, optometristaként, jogi végzettséggel és gyógypedagógusként állnak helyt jelenleg a társadalomban.

Életem egy nagyon fontos és hasznos része volt, amikor 1989-ben egy német cserkészcsapatot meghívtunk a Krisztinavárosba, hogy a nyári táboruk keretén belül, a Bükk-fennsíkban bemutassák nekünk a CSERKÉSZETET, mint az egyik legjobb és eredményesebb gyermeknevelési módszert. Krisztinavárosból fiatal felnőttek és néhány házaspár nagyobb gyerekeivel csatlakoztunk a táborhoz és tanultuk a Cserkészetet, amit Magyarországon 1949-ben betiltottak. (Később az úttörő mozgalom a Cserkészet mintáját vette alapul a gyermeknevelésben)

Egy év múlva megalapítottuk a cserkészcsapatunkat és mármint fogadalmat tett cserkészek mentünk Regensburgba a német cserkész táborba. Az azóta eltelt 30 évről most jelenik meg könyvünk, tele izgalmas és élményteli cserkész nevelésről, nyári és téli táborokról és a hétköznapi munkákról.

Az Magyarországon mindig más tájegységben tartottuk 10-14 napos táborainkat. Erdőben sátorban építettünk fel a tábori konyhát, zuhanyzókat és latrinákat. Már ezek az építkezések komoly élményt adtak az abban részt vevő kamaszkorú gyerekeknek, mert mindent maguk csináltak a felnőttek irányításával. Munkájuk közben tanulták a természet szeretetét. A napi változatos programok, tábortűzi előadások, őrökön belüli munkák, a szabadtéri foglalkozások, 2-3 napos kirándulások, (portyák), alvás a szabad ég alatt, kiváló nevelési alkalmak voltak a fiatalság számára, nyaranta 100-120 fiúnak és lánynak.

A nyári táborokban felségem volt az orvos, és majd később a Cserkészcsapat vezetője. Jómagam meg kezdettől fogva az utóbbi évekig a tábor ellátója voltam. Kora reggeltől délutánig, majd este a vacsoráztatást és a tábori beszerzés irányítását végeztem. Hatalmas élmény volt naponta főzni, együtt az ifjúsággal, mindig más őrstagokkal, tálalni a sok jóévtávú gyerekeknek az általuk

készített ebédeket, és biztosítani számukra a megfelelő minőségű és mennyiségű ételeket. A 30 év alatt összeadva a nyári táborok napjait, több mint 360 napot töltöttem a természetben, erdőben, nyári táborok idején sátorban. Ez sok mindenhez adott erőt és kitartást az életem során!

Amikor a Korona vírus járvány alatt a balatoni nyaralónkban éltünk feleségemmel kettesben 100 napot, -- azért, hogy a több generációs családi házunkban a fiatalabbak ne kockáztassák a esetleges betegség átadását -- jól meg voltunk.

Kertészkedtünk, állagmegóvás érdekében festegettünk, bicikliztünk olvasgattunk. Feleségem az internet segítségével gyógyította, nyugtatta a betegeit. Unokáinknak jó néhány házi feladatához adott segítséget irodalomból, történelemből, matematikából. Egy valódi karanténban lévő fiatal rokonunknak többször vittünk meleg ételt a Balaton nyugati sarkába. Ilyenkor az országúton szinte magányos autósok voltunk, szép áprilisi időben különleges élmény volt.

A naphegyi embereket jól ismerem, sokat sétálok, a Naphegyi utcákon, hol az unokák levegőztetése, hol a hűséges kutyáink sétáltatása adott számomra okot a járkálásra. Kisgyerekkoromban Édesapám Zsuzsi kutyája, a kiváló szaglász vadász vizsla töltötte be a szívemben a hűséges kutya szerepet. Később a Réthy család Marci kutyája az egész Naphegyen ismert volt, mindig ott ült a házunk lépcsőjénél a kőpadon. Onnan szemlélte a közlekedőket és barátságosan köszöntötte az ismerős emberteket. utána a drótszőrű magyar vizsla Lidi, aki nálunk szülte meg 7 kölykét. A régi konyhában a kulcslyukon figyeltem, hogy hogy zajlik a kiskutyák születése. Csodás volt, érdekes, hogy Lidinek nem kellett elolvasni az akkor divatos: Hirschler Imre: Szülőszoba tessék belépni című orvosi könyvét. Kislányaim már csak az újabb vizslákat, Apród kutyát ismerhették meg. A melegszívű hűséges kutya, azt is megérezte, ha valakinek aznap nem sikerült a felelete, szelíden vigasztalni próbálta ilyenkor, hízélgéssel. Igazi ember szíve volt. Most már lányaimnak vannak kutyusai, azokat is igyekszem sétáltatni, az angol pointer Masni és a francia buldog Vili kutyus családtagok lettek.

Itthon a Naphegyen nagyon szeretünk élni, szerencsések vagyunk. Sok-sok embert ismerünk, összejárunk barátokkal egymásnak erőt adva az unokás programjainkhoz, ezért is nagyon hálás vagyok. Igaz mostanában a környékünkön több idős embertől kellett örökre búcsút venni, de itt vannak a gyerekeink, unokáink, a szomszédok gyerekei és az ő gyerekeik, akikkel a játszótéren a kertben átélhetjük a fiatalságunkat. Velük visszaidézzük a mozgalmas és sokszor küzdelmes, áldozatkész múltunkat, de örömmel, némi meglepődéssel látjuk, és érezzük, hogy rájuk építhetjük a jövőt!

Szelényi András